

Durmuş Hocaođlu

Halkın Sesi, Hakk'ın Sesi'dir

Türkhaber., Yıl: 1., Sayı: 031., 11.11.2002-13.11.2002 (Pazartesi-Pazar), s.20

Durmuş Hocaođlu, *Türkhaber* Yazıları Sıra No: 30

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Halkın Sesi, Hakk'ın Sesi'dir”, *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 031., 11.11.2002-13.11.2002 (Pazartesi-Pazar), s.20

NOT: Bu sayıdan itibaren *Türkhaber*'in yayın periyodu “Pztsi-Pazar” olacak şekilde değiştirilmiştir



3 Kasım seçimleri önceden tahmîn edilen ve sâlim düşünebilen herkes için hiç de sürpriz olmayan sonuçları ile noktalandı; şimdi bundan sonra yapılacak olan, fikrimce, siyâset gibi son derece can alıcı bir mevzûda yine yine elden geldiğince ve hiçbir peşin hükme kapılmadan, olabildiğince açık bir zihin ile düşünmek olmalıdır. Nâçiz kanâtımca, mes'elenin asıl can damarı da buradadır: Peşin hükümsüz ve açık bir zihin ile düşünmek.

★★★

Hikâyeye göre, tilki birgün “bu sene tavuk bol olacak” dediğinde bu iddiayı hangi sağlam delillere istinad ettirildiği sual edilince “canım da öyle tavuk çekiyor ki” diye cevap verdiği rivâyet olunur. Muhtemelen Beydaba'nın “Kelile ve Dimne”sinden intikal eden bu animasyon burada bitiyor; ama ben emînim ki eğer bir devâmı varsa, orada, tilkinin eyleminin söyleminden farklı olduğu kaydedilmiş olsa gerektir; nasıl ki Arslan güç, asâlet ve vekarın timsâli ise, Tilki de kurnazlığın timsâlidir; o sebebe binâen, adı geçen tilki gerçek av hesabını bu fantazisine göre yapamaz; aksi hâlde bütün tilkiler aklıktan ölürdü; eğer kahramanımız olan tilki söylemine göre bir eylem planı hazırlamış ise, o zaman onun tilkiler içerisinde yüz karası bir saf tilki olduğuna hükmetmekliğimiz ve av mevsiminin nihâyetinde cesedini aramaya çıkmaklığımız îcap edecektir.

Seçim akşamı, kat'î netîceye pek fazla te'sir etmeyeceği mâlûm olan ilk sonuçlar açıklanmaya başlandığında, daha henüz birkaç gün önce her birisi Barış Manço'nun çocuk programındaki andırır bir tarzda kendi kendisini 10 üzerinden 10 puan ile taltif ve şampiyon îlân eden, sâlim düşünenin ve teknik bir terim olan “açık zihin”in ne demek olduğundan bile bîhaber, aşırı abartılı tahminleriyle ortalığı velveleye veren, “ben %25'e bile başarı demem” diye kendinden menkul palavradan kerâmetler izhâr etmeye tevessül eden, hiçbir vicdan âzabı duymadan yanılarak sanal bir dünyanın kuruntu denizinde kulaçlar attırdıktan sonra derin bir inkişâr-ı hayâle ve gerçeğin soğuk duvarına tam ‘kafadan’ çarptırarak zihnî ve psişik travmalara sebebiyet verdikleri, kendilerine gerçekten inanan saf ve naif taraftarlarına zulmeden sözümona siyâset tilkilerini hâtırladım: Şimdi acaba bu keskin zekâ küpleri neredeler; nasıl bir iç muhâsebe geçirmekteler; yoksa “iç muhâsebe” denen şeyden dahi habersiz olarak, yeni saf tilkilikler peşindeler mi? Evet: Şimdi neredeler acaba ve dahi ne zaman nas içerisinde çıkıp da, “bilip ettiklerimden bilmeyip ettiklerimden” diye başlayan ve yanılıp serap gösterdiği herkese

müteveccih samimî ve dürüst bir af dileğinde bulunduktan sonra “ben anladım ki çapım-çeperim bu kadar imiş; bundan gerû yapacağım iş köşeme çekilip ibâdât ve riyâzât ile meşgul olarak Cenâb-ı Barî’den de beni hem bu dünyada hem öte dünyada affettiği kulları zümresine dâhil etmesi için secdelere kapanmak; bir daha boyumu-posumu aşan işlere el sürmemek ve bugüne kadar iri ama içi boş gövdeyle âkil âdemler zümresine kapattığım kapıları açmaya çalışmaktan ibâret olacaktır” şeklinde garazsız-ivazsız bir manifestoda bulunacaklardır? Böyle bir şeyi tilkilerin dahi yüz karası olan bu saf tilkilerden bekleyebilir miyiz? Hiç ümîdim yok; ama belki; yine de çıkmayan canda ümit vardır diyerek bir mühlet verelim mi? Bence vermeyelim; bir insan ne ise odur.



Biraz yukarıda da söylediğim gibi, mes’elenin asıl damarı, peşin hükümsüz ve açık bir zihin ile düşünmekte yatmaktadır. Vâkıa Kant’ın büyük bir isâbetle belirtmiş olduğu gibi, İktidar akli ifsâd eder; ancak, burada vaziyetin daha da vahîm olduğunu düşünmemiz için çok ciddî bir gerekçemiz bulunmaktadır: Ortada, ifsâd edilecek bir akıl bulunup bulunmadığı dahi tartışmaya açıktır.



Tarih için önemli olan “kalıcılık”tır; kalıcılık ise, müsbet veya menfî, sâdece ve yalnız “günün adamı” olmayı hedefleyen, sâdece ve yalnız “günün adamı” olmakla tatmîn olan sıradan insancıkları aşan birşeydir. Bizzat ve bizâtihi kalıcılığın kendisi demek olan Tarih, müsbet veya menfî, ya kendisi ya da te’sirleri itibâriyle “kalıcı” olan “önemli” insanları hâfızasına alır; hiçbir iz bırakmayan insancıkları değil. Bu sebeptendir ki, bâzıları, müsbet ve bâzıları da menfî fiil ve te’sirleri ile Tarih’in sayfalarında yerlerini alırlar: Ebûbekr’in birinci kategoriden, Ebûcehl’in ise ikinci kategoriden olmak üzere Tarih’e geçmeleri gibi. Ancak bir de her hâl ü kârda “sıradanlık” çizgisini aşmadığı için hiçbir sûrette adı hâtırlanmayacak olanlar vardır. Şimdi dikkat ve ibretle bakıyorum da, daha düne kadar herbirisi birer “isim” olan birçok zevattan hangisi hangi kategoriden Tarih’e geçecek ve acaba hangisi de adı bile anılmaya değmez (adsız; *non-named*) cümlesine dâhil edilerek çöp sepetine atılacak?



3 Kasım seçimlerinin sonuçlarını hiç de sürpriz telâkkî etmediğimi belirtmiştim; çünkü bana hep, sonu başından belli olan kötü Yeşilçam filmlerini hâtırlatmıştı; senaryo kötü, oyuncular kötü; filmin sonunda genç kızımızın hangi delikanlı ile nikâh masasına oturacağını anlamamak için basîretsiz olmak bile kifâyetsizdi; daha daha alt seviyede bir idrâk, basîret ve ferâset noksanlığı gerekmektedir. Çünkü:

18 Nisan 1999 seçimlerinin ardından oluşan fevkalâde iyimser atmosferin ardından geleceği karartacağıнын sinyallerini açıkça veren bir skandal ile kurulan üç başlı Hükûmet, çok kısa sürede kendisine bağlanan bütün ümitleri, parmaklarının arasında kibrit çöpü kırarcasına birer-birer kırmaya başlamış ve bütün samimî îkazlara kulakların tıkandığı üçbuçuk yıllık icrâatin nihâyetine vâsıl olduğunda ise ortada kırılacak bir ümit kırıntısı bile bırakmamıştı. Eğriye eğri, doğruya doğru; çok hüznün verici, ama bir o kadar da gerçek: 57. Hükûmet, kelimenin tam mânâsıyla “kötü” bir hükûmetti; kötü kurulmuştu, kötü yaşadı ve kötü bitti. Yine hüznün verici, ama bir o kadar da gerçek: 57. Hükûmet, Türkiye’yi aldığı noktanın gerisine götürdü. Kötü olan sâdece Hükûmet değil, aynı zamanda Meclis de idi; yâni, yine hüznün verici, ama bir o kadar da gerçek: Toplum tarafından kökten bir tasfiyeye tâbî tutularak görülmemiş bir şekilde cezalandırılan sâbık Meclis, “kötü” bir meclis idi; iktidârı ve muhâlefeti ile birlikte “kötü” bir Meclis!

Akıllar nasıl bu denli fesâda uğramış, basîretler nasıl bu denli bağlanmış olabilir ki, bu mertebede kötü bir meclis ve kötü bir hükûmet, Toplum’un karşısına bir kabadayı gibi çıkıp da “beni bir kere daha dene” diyebilme cür’etini gösterebiliyor! Hiç bu câmia içerisinde lider

fetişizminden, yağcılıktan başını alıp da, partilerin zımmamdarlarına “sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın” diyebilecek akıl ve yürek sâhibi kimse yok muydu? Ve mine'l-garaib!

★★★

Ey ihvan düşününüz: Yolsuzluk, hırsızlık diz boyuna değil, gırtlığa tırmanıyor; bütün ipuçları gelip-gelip Meclis'e dayanıyor, ama Meclis sâkinleri iktidârı ve muhâlefetiyle el-ele verip birbirlerini temizliyorlar, süttten çıkmış ak kaşık oluyorlar; örgütlü siyâsî yolsuzluk çeteleri Ülke'nin zenginliklerini talan ediyor, Devlet Kasası'nın anahtarlarını elinde tutanlar Beytü'l-Mâl'i yağmalıyorlar, şahsî hesaplara aktarıyorlar, yiyorlar, yediriyorlar, yurt dışına kaçırıyorlar; sonra da sirkat ettikleri paranın onda biri için bütün bir milletin ve memleketin haysiyetini rehin bırakarak IMF denen dünya çetesinin kapısında kul köle ediyorlar; bunu hangi vicdan hazmeder? Üstüste iki kriz ile ülke sarsılıyor; bir milletin toplam geliri bir gecede neredeyse yarıyarıya buharlaşıyor; milyonlarca insan işlerini ve gelirlerini kaybediyor, sanki ağır bir harp geçirmiş gibi hiç görülmemiş şeyler yaşanıyor, aç mezarları ortaya çıkıyor; bakıyorsunuz “uyum” içindeki Şanlı Hükûmet masal anlatıyor! Bunu hangi vicdan hazmeder? Batık bankaların pislikleri hayâsızca fakir omuzlara yıkılıyor; Deprem için, “Zorunlu Eğitim” için toplanan katrilyonların hesabı verilmiyor; koskoca bir memleket en stratejik bir konu olan enerjide sırf birkaç nâmerdin doymaz boğazı biraz daha fazla zıkkımlansın diye karanlık ilişkiler ağı içerisinde dışarıya bağımlı hâle getiriliyor ve üstelik Doğalgaz'ın alış fiyatı bütün ısrarlara rağmen âile mahremiyeti imişçesine mahfuz tutuluyor; bir vakitlerin “dünyada kendisini beslemeye muktedir yedi ülkesinden biri” olma efsânesi bitiyor; işini gücünü bırakan Devlet, mektep kapılarındaki gencecik mâsum kızların başörtülerinin altındaki mevhum fesadlarla ve “başörtüsü savaşları”nı kazanmakla meşgul oluyor; “uyum” içindeki Şanlı Hükûmet yine masal anlatıyor; alnında “Hâkimiyet Bilâ Kayd ü Şart Milletindir” yazan Meclis, AB'den, ABD'den, IMF'den gelen tâlimatları kaanuna dönüştürüyor!

Ey ehl-i vatan! Allah aşkına! Bunları hangi vicdan hazmeder? Yoksa hâkikaten sizler herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsınız?

★★★

İşte, AKP ve Recep Tayyip Erdoğan bu ahvâl ve şerâit tahtında böyle yükseldi; kendisinde mevcut olan bir meziyyetin yarattığı dayanılmaz bir câzibenin değil, içinde Hükûmet'in de bulunduğu Meclis'i “mâdûm” etme konusunda kat'î hükmünü ve bu hükmün infâzı konusunda geri dönülmez kararını vermiş bulunan toplumun çâresizliğinin hâsıl ettiği defianın bir sonucu olarak.

Ben bu sonucu takdîr ediyorum; ne parti olarak AKP'den ve ne de siyâsî bir lider olarak Recep Tayyip Erdoğan'dan mühim şeyler beklediğimden dolayı değil; teşkil olunan “yeni” Meclis'in millî hassâsiyetlerini - “güçlü” demiyorum - “yeterli” bulduğumdan dolayı hiç değil; Türk Milleti'nin, hâlâ çözümü Demokrasi'de görmekte ısrar etmesindeki kararlılığından dolayı. Aksinin, yâni, servetleri alenen ve edepsizce, alâmein-nâs çalınan, hakları gaspedilen kitlelerin bütün ümitlerini kaybederek, servetlerini ve haklarını geri almak için “şiddetin dili” ile konuşmaya karar vermelerinin çok daha fecî âkıbetler getireceğini bildiğim için!

★★

Ey akıllı geçinen siyâset tilkileri! Halk'ın sesini dinleyiniz: Halk'ın sesi, Hakk'ın sesidir.

